

gaar nemlig ud paa dette, at ingen kan blive Forstelærer eller Enelærer, før han har været i Virksomhed i Skolens Tjeneste i mindst 3 Aar. Saa have vi, hvad det andet kaldne Punkt angaar, vel forandret den nuværende Kassationsret til en Udskydningsret, men maa i øvrigt bestemt hævde, at vi ikke have forlangt mere, end der allerede er i den nu bestaaende Lov og af enkelte Direktioner i alt Fald er blevet hævdet med alle de stiftende Kultusministres Bifald og sikkert ogsaa vilde blive det ved Domstolene, hvis det kom saa vidt. Vi have altsaa ikke forlangt nogen større Myndighed for Direktionerne, for den kaldsberettigede; vi have blot i Skolens Interesse forlangt det ene mere end hidtil, at de vigtige Bladter i Stolen ikke skulle være Prøveklude for ganske uøvede Lærere, og haabe, at dette Mæglingforslag vil blive bifaldet haabe i dette og det andet Ting, men ster det ikke, forbeholde vi os al Frihed til at komme tilbage til det Standpunkt, som de fleste af os staa paa, og som er dette, at Forholdet burde egentlig vendes om: de kaldsberettigede Myndigheder skulle have Indstillingsret og Kommunalbestyrererne Kaldsret. Lovforslagets § 19 angaar Skolekommissionens og Kommunalbestyrersens Ret til at afftedige Lærere; og derpaa kan Flertallet ikke gaa ind. Vi se ikke, der er tilstrækkelig Garanti mod, at selv meget dygtige Lærere kunde blive afftedigede. Men selv om det blev ved et Forsøg paa Afftedigelse, var det mere end nok til at frænte og forbitre Livet for en ærefærdig Mand, der gør sin Pligt. Det er os desuden altfor usmageligt, at man kan afftedige en Lærer, maasse ganske uden Grund, og paalægge Staten at bære Pensionsskylden.

Lønningsskalaerne omhandles jo i § 21. Der maa vi meget tilraade dette høje Ting at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 12 om, at det sidste Trin paa den mellemste Skala og de 3 sidste Trin paa den højeste Skala for Lærertilønningerne blive satte indigen, saaledes som de vare foreslaaede af Regeringen. Det kan jo nemlig ikke hjælpe Lærerne i de større Byer, at Lærerne i Smaabyerne faa en ret betydelig Forøgelse af deres Løn, og det er efter vor Mening ikke tilladeligt over for Lærerne i de større Byer, som efter Folketingets Opfattelse vilde faa betydelig mindre, end de nu have, at troste dem med, at Kommunerne jo kunne give noget mere af egen fri Villie og af deres egen Pung. Naar vi nemlig først gennem Lovgivningen have gjort det til et rent tænkt Tilfælde, som sikkerlig aldrig vil blive udført i Virkeligheden, og naar vi først gennem Lovgivningen have gjort alt, hvad vi

kanne, for at forhindre det, kunne vi ikke afspijse dem med den Bemærkning, at Kommunerne maasse kunne finde paa det alligevel. Der er desuden noget andet, som taler imod at reducere de højeste Lønninger i de større Byer. Sagen er jo denne, at Regeringens Forslag gaar til de yderste Grænser i Retning af, hvad man kan forlange af Byerne, vel sagtens efter det gamle Ord, at Adel forpligter, og at man ved, at Byerne altid have sat en Værdi i at have deres Skolevæsen paa et højt udviklet Trin. Medens man nemlig selv for de største og rigeste Landkommuner ikke forlanger, at de skulle tilskyde mere end 1,100 Kr., forlanger man af den mindste By, at den skal begynde med 1,200 Kr., at Mellembyerne skulle begynde med 1,300 Kr., og de større med 1,400 Kr., inden at Statstilskuddet begynder at flyde; og det er jo endda, vel at mærke, saaledes, at hvis nogen Lærer dør i Løbet af de 3 Aar, faar Kommunen ikke Del i Statstilskuddet for den Del af de 3 Aar, hvori han levede. Det vilde derfor efter vor Mening være ganske uretfærdigt at gaa endnu videre og knappe af paa de højeste Lønningssatser. Vil man gøre gældende, at Byerne nu en Gang give større Løn end paa Landet, og at man holder sig til det bestaaende ved at gaa højere op midt paa Skalaen, inden man kommer med Statstilskuddet for Byerne, saa maa man virkelig ogsaa holde paa, at man bliver ved de bestaaende Lønninger, hvad de højeste Lønningssatser angaar. Man kan ikke holde sig paa det bestaaende paa det Punkt, hvor det gavner en, og gaa fra det paa det Punkt, hvor man holder mindre deraf, og jeg vil derfor for mit Bedkommende — det kan være, der er andre i Flertallet, der have samme Mening, men jeg siger dog udtrykkelig, at det nærmest er for mit eget Bedkommende — være endnu mere bedrøvet, om det ikke kunde lykkes os at faa Landsbylærernes Løn reddet uden Bestæring, saaledes som Ministeren har foreslaaet den — men dette har jeg tilladt mig at udvikle i Betænkningen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. — Til § 22 er der stillet et Ændringsforslag om, at en Sætning skal udgaa, nemlig Ordene: „Og navnlig skal det ikke kunne paalægges nogen Kommune at udrede mere end det til denne samlede Værdi svarende Beløb for at bringe Begyndelseslønnen op over 600 Kr., 500 Kr. og 350 Kroner for henholdsvis en Forste eller Enelærer, en Andenlærer eller Lærerinde og en Forstolelærerinde.“ Vi stole nemlig paa, at Regeringens Beregning er rigtig, og at der derfor kun rent undtagelsesvis vil